

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Grzędziński

Protokolant: st. sekr.sądowy Beata Lechowicz

Przy udziale oskarżyciela skarbowego M. S. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2014 r. sprawy, przeciwko R. K. s. W. i K. z domu K. ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że: wbrew przepisom art. 21 § 2 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja Podatkowa (Dz. U. 2012 poz. 749 z późn. zm.) oraz art. 103 ustawy z dnia 11.03.2004 r. podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) będąc odpowiedzialnym z tytułu pełnionej funkcji Prezesa Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ulicy (...) (w chwili popełnienia czynu) NIP (...), obecna siedziba spółki: W., ulica (...) za terminowe odprowadzanie podatku nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku i nie odprowadził w terminie ustawowym od dnia 25 stycznia 2011 do dnia 25 stycznia 2012 r., na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego (...) ul. (...) w W., podatku od towarów i usług za oraz za okres od grudnia 2010 r. do grudnia 2011 r., w łącznej kwocie 1.449.008,00 zł. Powyższym zachowaniem podejrzany wypełnił znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 w zw. z art. 6 § 2 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. 2013, poz. 186 z późn. zm.)

orzeka

1. Oskarżonego **R. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych.
2. Zwalnia oskarżonego od opłaty, koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 3718/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K., M. S. (2) i B. K. są współnikami (...) sp. z o.o. w W.. W okresie od dnia 23 lipca 2011 roku do dnia 29 stycznia 2012 roku siedziba spółki mieściła się przy ul. (...) w W.. Od dnia 9 lutego 2012 roku siedziba spółki mieści się przy ul. (...) w W.. Od dnia 19 czerwca 2008 roku R. K. jest prezesem jednoosobowego zarządu spółki. Jest on jedyną osobą uprawnioną do reprezentacji spółki. Przedmiotem działalności spółki jest m. in. działalność ochroniarska oraz działalność detektywistyczna. W związku z prowadzoną działalnością oraz z uwagi na wykonywanie czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. podlegała obowiązkowi podatkowemu wynikającemu z ustawy o podatku od towarów i usług. Mimo to, w okresie od dnia 25 stycznia 2011 roku do dnia 25 stycznia 2012 roku upoczywie nie wpłacała w terminach ustawowych na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego (...) przy ul. (...) w W. podatku od towarów i usług za okres od grudnia 2010 r. do grudnia 2011 r., w łącznej kwocie 1.449.008,00 zł.

Do dnia 29 kwietnia 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. spłaciła większą część zaległości wynikających z opóźnienia w płatnościach podatku od towarów i usług za okres od grudnia 2010 r. do grudnia 2011 r. Kwota zaległości spółki wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 29 kwietnia 2014 roku z tytułu zaległości podatkowej za podatek od towarów i usług wynosi: 551,01 zł (273,21 złotych za okres września 2011 roku i 177,80 za okres grudnia 2011 roku).

Oskarżony R. K. ma 37 lat. Posiada wykształcenie średnie. Jako członek zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. osiąga zarobki miesięczne brutto z dodatkiem i premią w wysokości 7000 złotych. Oskarżony nie był do tej pory karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- 1) zawiadomienia (k. 1);
- 2) listy zaległości (k. 2);
- 3) kart kontowych (k. 3-10);
- 4) informacji z KRS (k. 13-15, 39);
- 5) danych identyfikacyjnych (k. 16-17, 30-32);
- 6) wyliczenia zaległości (k. 26-29);
- 7) danych o aktualnych obowiązkach (k. 33-37);
- 8) danych z K. (k. 55);
- 9) listy zaległości złożonych przez oskarżyciela podczas rozprawy sądowej w dniu 29 kwietnia 2014 r.

Przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony **R. K.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień /k. 53v wyjaśnienia oskarżonego R. K./.

Oskarżony nie stawiał się na rozprawę w dniu 29 kwietnia 2014 roku. Przesyłka (wezwanie do stawienia się) została prawidłowo dwukrotnie awizowana i wróciła z adnotacją „nie zastano” (na podstawie art. 133 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks). Wobec powyższego wezwanie uznano za doręczone skutecznie.

Sąd zważył, co następuje :

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego, wina i sprawstwo oskarżonego R. K. w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu nie budzi wątpliwości Sądu.

Badając niniejszą sprawę w pierwszej kolejności należało wskazać, iż kodeks karny skarbowy wprowadził w art. 9 § 3 szczególną regulację, określającą podstawy odpowiedzialności za sprawstwo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, która nawiązuje do znanej prawu karnemu powszechnemu regulacji zawartej w art. 308 kk. Zgodnie z powyższym unormowaniem, za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną. W przyjętej doktrynie przyjmuje się, iż termin „zajmuje się” obejmuje wszelkie zachowania się polegające na rozstrzygnięciu w sprawach gospodarczych, w szczególności zaś finansowych, lub współdziałaniu w rozstrzygnięciu w tych sprawach albo też wpływaniu na rozstrzygnięcia, chociażby miało to charakter jednorazowy. Pojęcie to obejmuje wszelakiego rodzaju czynności prawne i faktyczne, które są podejmowane w związku z działalnością określonego podmiotu. Zajmowanie

się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, wymaga faktycznej samodzielności zachowania się osoby, która takimi sprawami się zajmuje, możliwości podejmowania przez nią decyzji (por. P. Kardas, Kodeks karny skarbowy. Komentarz., wyd. Wolters Kluwer, Warszawa 2012). Zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, objawiać się zatem powinno działaniami stanowczymi i decyzyjnymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 roku, sygn. III KK 213/05).

Zgodnie z dyspozycją art. 201 § 1 ksh, w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością sprawami gospodarczymi zajmuje się zarząd spółki, ponieważ to on reprezentuje ją na zewnątrz oraz prowadzi sprawy spółki. W myśl art. 204 ksh, prawo członka zarządu spółki obejmuje prawo do prowadzenia spraw spółki (czynności faktyczne) i jej reprezentowania (czynności prawne). Pojęcie reprezentacji określone w art. 204 ksh jest używane w sensie szerokim i obejmuje występowanie we wszystkich stosunkach prawnych, a zatem również tych publicznoprawnych. Należy również zważyć, iż zgodnie z § 2 niniejszego artykułu, prawa członka zarządu do reprezentowania spółki nie można ograniczyć ze skutkiem prawnym wobec osób trzecich.

W świetle powyższych rozważań uznać należy, iż to R. K., jako prezes jednoosobowego zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., posiadający jednocześnie udziały w spółce, w okresach wskazanych w akcie oskarżenia był odpowiedzialny za rozliczanie się ze zobowiązań podatkowych przez spółkę. Miał on możliwość podejmowania w spółce samodzielnych decyzji gospodarczych, w tym decyzji finansowych i był odpowiedzialny za prawidłowe i terminowe wpłacanie na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego (...) przy ul. (...) w W. podatku od towarów i usług.

W sprawie niniejszej oskarżonemu zarzucono popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks. Wykroczenie uporczywego naruszania terminu wpłaty podatku, ujęte w art. 57 § 1 kks, polega na uporczywym niewpłacaniu w terminie dowolnego podatku. Uporczywość przejawia się zaś w wielokrotnym naruszaniu obowiązku terminowej wpłaty podatku, pomimo możliwości dokonania wpłaty. W myśl art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług podatnicy oraz podmioty wymienione w art. 108 ustawy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego, z zastrzeżeniem ust. 2-4 oraz art. 33 i 33b. Zgodnie zaś z art. 21 § 2 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja podatkowa, w przypadku, gdy przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje przez zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego, podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazane w art. 57 § 1 kks i dopuścił się tym samym popełnienia zarzuconego mu wykroczenia skarbowego. Bezsporny pozostaje bowiem fakt, iż R. K. we wskazanych w akcie oskarżenia okresach nie wpłacał terminowo na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego (...) przy ul. (...) w W. należnego podatku od towarów i usług, pomimo obowiązku wynikającego z powołanych wyżej art. 21 § 2 ustawy Ordynacja podatkowa oraz art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług. Jednocześnie biorąc pod uwagę okres, w jakim oskarżony nie dopełnił wymaganego obowiązku, bez wątplenia stwierdzić należy, iż jego zachowanie cechowała uporczywość (przemawia za tym przede wszystkim cykliczność zachowań podatnika, co w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przemawia za zaistnieniem znamienia uporczywości, por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. I KZP 11/13, OSNKW 2014/1//3). Należy przy tym podkreślić, że nie ma tu podstawowego znaczenia kondycja finansowa spółki, to czy spółka posiadała środki finansowe na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach. W tym miejscu warto przywołać uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57, gdzie trafnie zauważono, że „nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki. Uwzględnić też należy, że prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych, gdy ważny interes podatnika

za tym przemawia (art. 48 ustawy - Ordynacja podatkowa z 1997 r.). Tym samym podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli uzyska on odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, ustalonym przez organ podatkowy, terminie. Nie popełnia zatem wówczas wykroczenia określonego w art. 57 kks”.

W zakresie wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 § 1 kks, Sąd przyjął również w kwalifikacji prawnej czynu art. 6 § 2 kks, zgodnie z którym dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony. Nie może budzić wątpliwości, że oskarżony nie płacąc nagminnie i notorycznie podatku od towarów i usług, działał z góry powziętym zamiarem. Przesądza o tym przede wszystkim wielokrotność naruszeń terminów wpłaty podatku od towarów i usług w krótkich odstępach czasu.

Od strony podmiotowej czyn oskarżonego charakteryzuje wina umyślna. Oskarżony będąc osobą dorosłą, sprawną umysłowo, prowadzącą działalność gospodarczą od wielu lat, zdawał sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków podatkowych, jak również rozumiał istotę podatku od towarów i usług, pobieranego na każdym kolejnym etapie obrotu towarami lub usługami, z którym spotkać się musiał każdy przedsiębiorca działający na terenie kraju. Tym samym nie ma wątpliwości, że chciał popełnić czyn zabroniony w rozumieniu art. 4 § 2 kks.

Od strony przedmiotowej o przyjętej kwalifikacji zdecydował fakt wielokrotnego i powtarzającego się niewpłacania w ustawowym terminie podatku od towarów i usług, jakiego w okresie jednego roku: od grudnia 2010 r. do grudnia 2011 r., dopuścił się R. K..

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd uznał, iż jest on szkodliwy społecznie. Na taką ocenę wpływ miało działanie oskarżonego charakteryzujące się winą umyślną oraz skutkujące narażeniem na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku od towarów i usług w wysokości 1.449.008,00 złotych.

Sąd jako okoliczności łagodzące odpowiedzialność karną oskarżonego przyjął jego dotychczasową niekaralność sądową (k. 55) oraz fakt, iż w znacznej części uregulowano zaległości – do zapłaty pozostała zaledwie kwota 551,01 zł.

Mając na uwadze stopień zawinienia R. K., społeczną szkodliwość jego czynu oraz powołane okoliczności łagodzące, Sąd uznał, iż sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą elementy przedmiotowe, jak też podmiotowe charakteryzujące czyn oskarżonego, a nadto cele ogólnie oraz indywidualnie – prewencyjne, jest kara 500 złotych grzywny. Zaznaczyć wypada, iż biorąc pod uwagę łączną kwotę niewpłaconego w terminie przez oskarżonego podatku, kara ta jawi się jako stosunkowo łagodna, niemniej mimo to spełni ona swoje cele w stosunku do R. K..

Mając na uwadze zasady słuszności, w myśl art. 624 § 1 kpk

w zw. z art. 113 § 1 kks, Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty w całości opłat i kosztów postępowania.